

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. I. Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Felvétel:

Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank timisoarai fiókjánál Timi-
soara, Cetate (Belváros)

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja,
Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Általános Hitelbank r. t.
Subotica-Szabadka.

Megjelenik minden
kedd.

Előfizetési árak:

Egész évre — — 720 lei
Fél évre — — 360 lei
Negyed évre — — 180 lei
Egy hónap — — 60 lei

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és névtelen levelekre
nem válaszol.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 garas; 3 líra; 2 fr. frank; 20
pfenning, Külföldön 1/4 évre 250
lei értékű valuta.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Eredeti jelzéssel szignált cikkeink, novelláink és minden más közleményeink átvétele csakis a lapunkra való hivatkozással van megengedve

E V A

Eredeti kézirat. Írta: Győry Endre.

Sietve szökött lépcsőfokról
lépcsőfokra, kifordult a nagy
kapun és gyorsan haladt vég-
ig az utcán.

Arca szomorú volt és sze-
meiben, azokban a nagy,
tisztá leányszemekben egy-
egy égő gyöngyszem fény-
lett.

Sietett és olyan lázasan
zakatolt az agya is. Űzték,
hajtották egymást a gondo-
latok.

Valamin erősen tépelődött,
valami nem hagyta nyugod-
ni. Kinzó gondolatai egyre
vissza-vissza tértek.

Hogy is volt csak?

Ma, az irodában, hirtelen
mögéje került és átkarolta az
egyik férfi, és megsimogatta
azokat a gyöngy, alig-alig
domborodó kis melleket. Ösz-
szeborzongott és sirni kez-
dett. De ez még nem min-
den.

Egy idő óta megszólítják az
utcán. Megjegyzéseket tesz-
nek rá és végigmérik. Nem
látja, de érzi, hogy a mohó
férfiszemek meztelenre vet-
köztetik, éhesen vágyódva
tapadnak rá formáira. Érzi a
forróságot, érzi a vágyuk le-
helletét.

Ez borzasztó.

Szemecskéiben újból elő-
bukkant két parányi köny-
csepp.

— Istenem, édes jó Iste-
nem — sóhajtott föl — de
hát miért?, miért?

Zakatolt, repesett tovább,
odabenn, az a megriadt le-
ányszív.

— Miért?, mit gondolnak?
Hát úgy néz ki, mint akit
meg lehet szolítani, mint aki
afféle rossz lány? Vagy van
valami a viselkedésében?, a
járásában, a tartásában, ami
feljogosítja, felbátorítja őket?
Az arcában, a szemeiben, a
tekintetében, ami azt mon-
dja, kiáltja feljűk: lépj hoz-
zám, szólíts meg, szabad,
lehet, olyan vagyok, mint
a azok?

Hazaért.

Izgatottan dobta kalapját,
kabátját a pamagra, szaladt
a tükörhöz: hát mi van raj-
tam, hát rossz vagyok én?..
Félénk remegéssel kémlelt a
csillogó üveg felé. Kifejlett,
de még mindent csak gyön-
gén, pihegőn sejtető, ártatlan-
ságban remegő pompás, fa-
kadó leánytest, két bájos,
égszínkék angyal-szem mo-
solygott feléje.

Fölujjongott. Nem. Nem ez,

— s a következő pillanatban
a régi köny csillogott selymes
szempilláján.

— De hát miért?, miért?,
Levelette magát a pam-
agra. Zokogott.

Hirtelen elapadtak a kö-
nyek. Lassan fölemelte szös-
ke fejcskáját és csak nézett
maga elé némán, mint aki-
nek egyszerre fénysugár gyul
föl szeme előtt. Lát, ért és
tud.

Hiszen a férfiak nem csak
vele tesznek így. Minden nő-
vel. Az irodában, az utcán,
mindegyiket végignézik, mind-
egyikhez közelednek. Valami
örökös nagy, vágyó hajsza
ez: a nő után.

De hisz akkor nem ő az,
akit megszólítanak, akit meg
simogattak, akire vágnak...
hanem a: nő.

És rohant gondolat, gon-
dolat után.

Nem benne a hiba hát,
hanem, hogy nő. Nő és for-
mái vannak. Teste. Forró,
izgató, vonzó teste. Nem ő a
bűnös, a szelid, ártatlan buta
kis lány, hanem a: nő. És
ez nem az ő bűne, hanem
az anyjáié, aki, szintén nő
volt és a dédanyjáié: azé,
aki először volt nő: Éváé!

Igen, az ővé a bűn, ő a
bűnös: Éva.

Ő csábit, ő ingerel, ő vonz.
És egyszerre mindent meg-
értett.

Megértette, hogy miért sirt az előbb és, miért derült ki most az arca. Megértette, hogy miért járt eddig félénken, földresütött szemekkel, hoszszúju, térdettakaró, magasnyakú ruhában, megértette érzékenységét.

Eddig kislány volt és csak magát érezte. Azt az ártatlan, buta kis parányt. Sajátmagát. De most, most eljött a pillanat, amely eljön minden lány életében.

Eljött Éva.

A varázslatos, csábos, kacér, forró Éva.

A nő.

Eljött. Eljött hozzá is. Megragadta, megremegettette, hatalmába ejtette őt is.

És nem tudja megtagadni őt ő sem. Tegnap még kislány volt, szunnyadt. Ma, ma fölébredt benne és élni kezd: Éva. Eljött a szent pillanat, amelyben megérezte és megértette, hogy nő.

Nem ember, nem egyén, nem lélek, hanem: Éva. Nő. Egy a sok közül, akiknek mindegyike más és akiknek mindegyike mégis ugyanaz az egy: Éva.

Megértette és megérezte, hogy nem sirnia kell és pirulnia. Nem félnie és elrejtene magát. Fegyverkeznie kell. Fölvetnie a fejét és előre!

Fegyverkeznie kell: szépséggel, puhasággal, mosollyal, tüzzel és meztelenséggel.

Meg kell kezdeni a harcot. A nagy harcot. A férfi ellen. Mindegyik ellen, kicsi, magas, szőke, barna, kedves, utálatos; mindegyik ellen és csak egy ellen: a férfi ellen.

Odarohant a tükörhöz.

Kipirult arcu, borzashaju, csábítóan bájos, égő-szemű, teltkeblű, forróvérű, tigrishajlású nő nézett rá.

Nem ő volt az. Nem: Éva!

Szerkesztői üzenet egy magánlevélre.

F. hó 9-én kaptuk az alábbi tartalmu levelet, mely magában véve is annyira érdekes és tanulságos, hogy mielőtt arra érdemben válaszolnánk, szószerint közöljük magát a levelet, hisz olvasóink között bizonyára sok hasonló eset fordul elő, melyre mind választ kellene írni, de a benne szereplő egyének még ma is vonakodnak attól, hogy ily ügyekben mások tanácsát is kikérjék.

Ime a levél:

„Kedves Ben Git, kedves írásaiból oly hűen visszatükröződő egészséges életfelfogása és a női lélek legrejtettebb gondolatait is ismerő s megértő életfilozófiája ad nekem bátorságot arra, hogy mint nő a nőhöz forduljak életem jelen válságában becses tanácsáért, amiből, saját erőmből kibontakozni nem tudok.

A végzet, vagy az emberi gonoszság, nem tudom melyik, eddigi poétikus leányéletemből ki-sodort a csunya életcsalódásba, melyből ha hamarosan kivezető utat nem találok, menthetetlenül el kell pusztulnom.

Elbuktam akaratom és szándékom ellenére.

Elvesztettem, elvették tőlem, leányságom ékes koronáját, ártatlanságomat, szüzességemet. Elvették orrozza, ördögien ravasz módon leánybecsületemet.

De nem vágok elébe a dolgoknak. Engedje meg kedves Ben Git, hogy katasztrófámat a történetekhez képest hiven elmondhassam. Kerülni fogom a felesleges körülírásokat — s amit élő szóval a legmeghittebb barátnőmnek is restellenék elmondani — itt a levél diskreciója megett inkább lesz bátorságom, annál is inkább, mert tudom, hogy megértő lélek olvassa el és nem kell félnem attól, hogy félreértenek.

Tizenkilenc éves, általában szépeknek mondott barna leány vagyok. A strandon Strand Vénusznak hívtak, szép és arányos termetem nemkülönben kifogástalan szépségem miatt.

Egészséges, életvidám lány vol-

tam mindig, a szerelemről eddig nem sokat tudtam, illetve nem voltam szerelmes soha senkibe, a leületes flörtön kívül nem igen tördtem a fiukkal. Egészséges lány létemre természetesen nem voltam érzéketlen a szerelem megnyilatkozása ellen s vérem lobogása megsugta már régen, hogy a sejtett boldogság ez uton vezet keresztül.

Azt sem tagadom, hogy barátnőim körében a szerelem legitímabb aprólékosságait is megtárgyaltuk s mint egészen modern lányok, annak minden titkával ismerősök voltunk.

Azonban leányságom tisztaságára ösztönösen ügyeltem s szüzességem teljes érintetlenségében ért engem a végzetes csapás. Csak még azt akarom hangsúlyozni, hogy mindennél jobban bánt az a tudat, hogy szabad akaratom korlátozva volt s szabad emberi méltóságomban lealázva túrnóm kellett testemnek birtokbavételét oly hitvány gyűlölt lény által, kit eddig semmire sem becsültem. Mert egy igazán szeretett lénytől leigázva lenni öröm és boldogság, de egy utált ördög által megvalázva lenni, szégyen és pusztulás. De hadd mondjam el magát a dolgot.

Megerőszakolóm — sógorom volt, aki egyetlen nővéremet bírja feleségül.

Nővérem gyenge filigrán teremtes, teljesen ellentétben velem, aki nagy, erős és a női bájak teljében állok. Egy házban sőt egy lakásban lakunk nővéremekkel. Egy eredetileg 7 szobás lakásból négyben lakunk mi és három szobában nővérem lakik, amihez a fürdőszoba is hozzátartozik.

A fürdőszoba! Ez volt elbukásom színtere. Csöndes megállapodás szerint minden páratlan napon a mienk volt a fürdőszoba. Ama bizonyos estén szintén rajtunk volt a sor és én a szokásos napi lemosás végett alkalmas módon felkészülve — tehát meztelenül — levetkezve, csupán egy kimonóval öltözötten, a fürdőszobába siettem. Biztosan emlékszem arra, hogy az ajtót is behúztam és aztán kimo-

nómat ledobva, teljesen ruhátlanul hozzáálltam a lemosáshoz. Ennek utolsó fázisa lett volna a megszokott irigálás, de ép ez volt a baj, mert így majdnem magam segítettem elő bukásomat. Bár a meztelen nő már magában is majdnem védhetetlen, de az én esetem abszolút kilátástalan volt.

Amint ugyanis széjjelvetett lábakkal a földön guggolok, mint a villám úgy csap le valaki rám hátulról — a sógorom volt! Én hirtelen előre buktam, könyökömmel a földön támaszkodtam s hirtelen meglepetésemben csak arra eszméltem fel, hogy valami égő fájdalom járja át testemet.

A szemben lévő tükörben felismertem a sógoromat, de a fájdalom teljesen elkábított és nem bírtam mozdulni. Én a szidalmak özönét zuditottam rá, de neki minden szava az volt:

— Csendesen az Istenért, még meghallják és igazán baj lesz! Ne félj, titokban fog maradni, esküszöm! Ellenállásom teljesen megszűnt, nem voltam ura akaratomnak, csak az uralkodott rajtam, aki hátulról törbe csalt. A szégyen és undor majd megölt.

A következő percekben, mikor már abba hagyta átkozott dolgát megsemmisülve rogytam a földön lévő szőnyegre s ő csókokkal borította el testem minden részét.

S én, mélységes bánatomban sirtam, ahelyett, hogy józan ésszel hozzáálltam volna valamihez, hogy a szörnyű dolognak ne legyen következménye.

Kedves drága Ben Git! Egy hónap telt el a szörnyű nap óta, nincsen azóta sem éjjelem, sem napalom.

Becsületem, szüz tisztaságom odavan, lányos büszkeségem egy csapásra porbahullt. Az új szituációba sehogysem tudom magamat beleélni, mit tegyek?

Adjon tanácsot drága Ben Git! Az utált sógor a helyzet ura, én a büszke leány földig vagyok alázva. És mi lesz velem? Menstruációm nem akar megjönni. Kebleim telnek, mellbimbóim feszülésig duzzadnak, bensőmben csiklandó érzéseim támadnak.

Talán terhes lettem? És aztán mi lesz velem?, a szégyen megöl... és még valami.

Ez esemény óta örült vágyam van férfi után, valóságos kéjszomj vett rajtam erőt...

Ha most valakinek kellene nem tudnék ellentmondani.

Ugy félek sógoromtól. Kerülöm, hogy ne találkozzunk, mert ha parancsolná, én engedelmeskédnék neki.

Oh miért gyűlölöm magamat?

Kérem szíves tanácsát kedves drága Ben Git, segítsen ki szörnyű dilemmából, az Isten is megáldja érte.

1926 szeptember 5

Szeretettel üdvözlí

G. T.

Válasz

Az eset Önre nézve azért oly tragikus, mert most történt meg először Önnel, de alapjában véve nem olyan szörnyű maga a dolog, mert hisz az életben sajnos igen gyakran előfordul, természetesen mindig más és más formában.

Azonban legyünk csak egymáshoz teljesen őszinték.

Hogy a dolog így történt, annak egy kis részben ön is az oka. Mert egy 19 éves, jól fejlett, erős leány, ha meztelen is, könnyen elbánhat egy férfival, aki magáévá akarja tenni.

Nem kellett volna engedni és minden erejével azon kellett volna lennie, hogy lármát csapjon, míg jön valaki.

De most már, eső után köpönyeg, vajmi keveset segít a dolog s tanácsolni is okosat, célravezetőt, alig lehet. Mindazonáltal megpróbálom:

Maga előtt édes fiam két ut áll. Vagy megmondja szüleinek a dolgot teljesen őszintén minden taga-

dás nélkül, mely esetben magát vád nem érheti, mert nem maga akarta az egyesülést, vagy pedig nyomban férjhez megy a legelső férfihoz és férjének mindent töreldelmesen elmond.

Ha maga szép lány és nem is szegény, ismerősei között találni fog szerényebb fiút, aki magát elveszi és ezzel minden a rendes kerékvágásba jön.

Harmadik eset is fennállhat még pedig az, hogy azonnal orvoshoz megy és mesterséges uton próbálja a menstruációt előidézni, amire számtalan példa van.

Az pedig ne aggassza, hogyha minden szépen elsimul és maga elvesztette szüzességét, mert ez a mai modern világban többé nem olyan értékes kincs, mint nagyanyáink idejében ezelőtt 50 esztendővel.

Bárhogy is üssön ki a dolog, sógorát kerülje, mert nemcsak magának árt vele, de testvérét is megszomorítja.

Sorsa mindenesetre érdekel és bárhogy is üssön ki a dolog, írja nekem meg.

Ben Git

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régii toll felfrissítése).

**URAKNAK
TUTOR**

a legajánlatosabb
gummi óvszer, utol-
érhetetlen minőség-
ben.

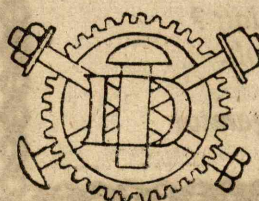
Kapható az egész országban. Szét-
küldés utánvétellel. Állandó friss minő-
ségben, diszkrét csomagolásban. —
12 db 136— lei

Megrendelhető költségmentesen

Farma X nál Brassó, Postafiók 53.

Főlerakat:

AMPHORA RT., BRASSÓ

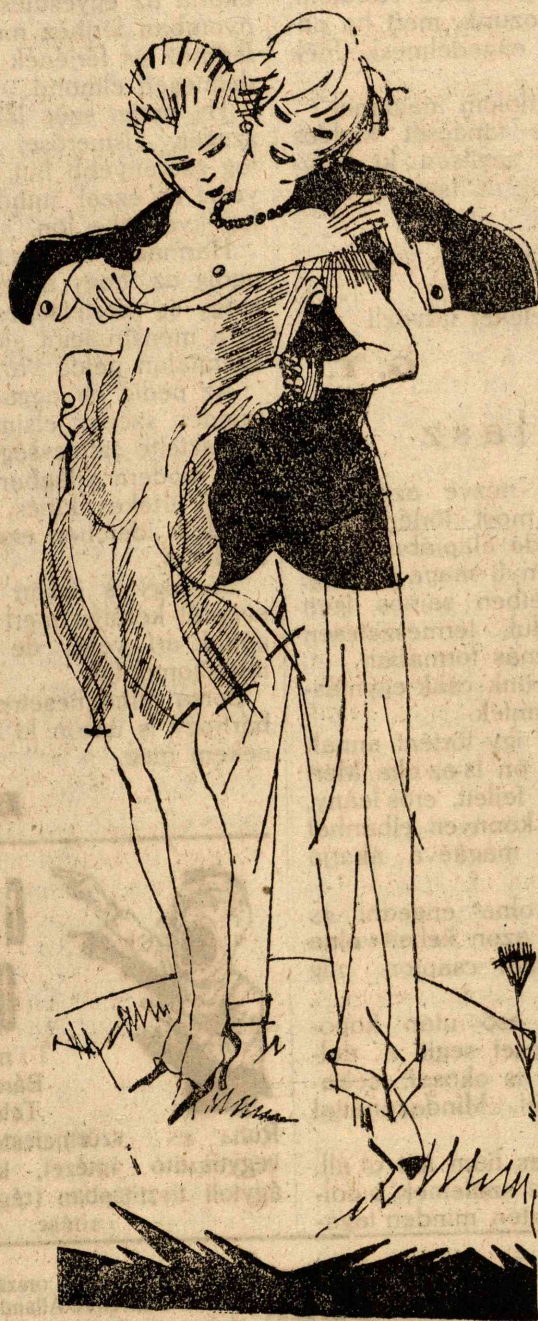

„DUPLEX”

vas- és fémmeg-

áruháza és Kereskedelmi Vállalat

Timișoara IV. S'r. Pop de Basești(Eötvös) 32.
Szegecsek a legjobb Siemens-Martin anyagból. —
Versenyen kívül!

A nagy kérdés

— Nem, drágám nem a szép szemed kedvéért vettelek el? Mert az nincs neked.

— Hát? A hozományom miatt?

— Amiatt se, mert az se volt.

— Hát akkor mi miatt?

— Éppen ezt kérdezem magamtól én is.

Kivánatosabb a sejtelen

Eredeti kézirat.

I.

A nagy szélesvajú ember mit sem törődött a kívánatos, gyönyörű asszonnyal. Az asszonyban a vér lázongott. A ki nem élvezeti napok csóktűzbe jártak vissza... Rámosolygott a grófra. A gróf egy fiatal de erőtlén legény visszamosolygott.

— Megfogta az asszony kezét, aztán hirtelen átölelte. Minden megmaradt erejét beleöntötte ebbe az ölelésbe...

Az asszony az urára a hideg erős forma emberre gondolt és vére sebesen lobogott... Ez a gróf gyenge... Hamar fárad... De fért.

Letolta minden ruháját csak harisnyái tapadtak a formás lábához. A gróf elfulva kérte:

— Engedje ezt is? Az asszony intett.

A férfi reszkető kezekkel vont le mintegy izgalomba akarván magát hozni.

A nő teste kéjesen hullámozott, összefonta combjait és újra a férjére gondolt, az erőse a hatalmasra. A szépre, aki nem akar... Pedig...

A gróf gyönyörre gyulva nézte a rózsaszínbe játszó mellek rugalmas emelkedését. Kivett zsebéből egy könyvet s a perverz képeket mutogatni kezdte az asszonynak. Heverő párok, stb.

Az asszony reszketve vonaglott. Kecses öle édesen duzzadt, melle lihegett.

— Nos...

A gróf odasimult.

Az asszony lihegve, perverzén fonta át. Diadalmasan, vadul élvezte a meztelenség, a testiség kiejét.

A gróf hirtelen elfulladt.

Ereje felpocsékolódott és szédülve, botorkálva kitántorgott. Szélesen becsapva a testét az ajtóba. Vonszolta bus, koravénsgét és szegyenét. Ment mint egy szomorú vitélen, sorsatlan fadarab.

Mella, a nő lázban égő testét a kívánság, a be nem fejezett vágy gerjedelemre fokozta.

Kinosan préselte fiatal, rugalmas combjaiba a körmeit.

Vére folyt és dühös vágyában

V I H A R

Eredeti kézirat. I. ta : Györy Endre.

összemarcangolta a testét. Csenge-
lett.

A férje jött.
Erős, hatalmas teste vérforralón
csapott a nő szemébe.

Kinosan lihegve kinyújtotta kar-
jait a férfi felé. Rugalmas teste fel-
dobódott és dus, puha, bársonyos
combjai a vágytól összefonódva
feléje remegtek. Kíváncos és bő-
dítő volt, mint egy csókos, bódító
beteljesülés.

Testén a vér puha konturokat
hagyott, melyek még érzékibbé,
gyönyörűbbé tették a kéjes má-
morba ringó női testet.

A férfi némán hozzálépett. Arca
hideg volt mint egy kő. Selyem-
rongyocskával letörölte a véres
nyomokat. Keze nem remegett,
nem reszkedett.

Letörölte a mellék fejlett halmát.
A kecses karokat. A derekat. A
comboknál az asszony megragad-
ta a férfi kezét. Görcsösen és si-
koltva beszorította forró husa kö-
zé.

A férfi kivonta.

Jéghidegen mint egy fagyos, je-
ges, éjszaka.

Továbbment.

Kint egy finomtestű lány ment
el mellette. Szobalány lehetett.
Szoknyája alatt nem volt semmi
és fellebbent.

Úde friss asszonyhus csillant
sejtelmesen ki. Kissé odasurlódott
a férfi kemény combjaihoz.

A férfi szeme felcsillant, meg-
ragadta és magához huzta a lányt,
sejtelmes, és kíváncos volt előtte.
Hátralökte a lány ringó derekát.

És hosszú öleléssel rásimult.

Carlos

Intermezzó

Halk nótá sir, egy véreb felcsahol,
A vihar tombol, őriöng valahol,
Vulkán izzik és gyötör száz remény
Nagyférfi vágy merev, izzó kemény.

Szép szüziálom, te büszke, te nagy
Fájó a csókod s mégis forró vagy...
Borogós emlék, kutya is morog
Vendég nem jár csak esti sóhajok...

Te szép, Te jó, Te Nagy, Isten veled
Hulldogálnak az őszi levelek,
És ősz után jön jól tudom a fagy,
Mikor Te már egy csendes ember
[vagy!]

Tordai Al.

A férfi elindult. Belépett a nyárba
A nyár pompás volt, dalos és illatos.
Megállt a mezőn. Belékeveredett az
izgató, selymes fűtengerbe és ma-
gába szívta a dall az illatot, a zson-
gást a hangulatot.

Feje fölött kóbor felhővándorok
kaptak kergetődző játéka a lomha
nyári széllal, a mozdulatlan levegőt
különös, bódító illat remegett vé-
gig :

— A nyár...

Kéjesen nyújtózott rá a puha,
harmatos fűre.

— Puha és harmatos mint egy
engedő, pilhegő, hamvas női test...
Mint egy végtelenbe nyújtózó,
hatalmas testű nőstény.

A föld. A földnőstény. Nő. Anya.
Embergyermeket szül és táplál. És
mégis: buja és parázna. Szüli az
embert, hogy mind többen és töb-
ben rajozzunk, zsibongjunk, keltsük
a kéji telhetetlen testén.

A legtorzabb, a leghetetlenebb fan-
tázia: Anya és hetéra.

És mi: a gyermekei.

Korcs fajzat...

— Lomha, nyújtózó nőstény.
Kéjesen szöknek az égnek dombo-
rodó formái. Lágy lejtőbe simulnak
parázna völgyei.

És néha... ha dörgő dalba bődül
a látóhatár és elsötétül a fény:
vad ködóriások szálnak alá a hábor-
gó végtelenből hogy megejtsé, tűz-
okádó, forogó, pusztító nagy sze-
retkezésben...

Kéjesen remeg meg ilyenkor vibráló
teste a viharos nagy csókcsatá-
ban...

És gyermeket szül.

Mi vagyunk azok.

Forró homlokát belétemette a hul-
lámzó bársonyos mezőbe.

— Bűnös vagy és ez a csiklan-
dózó vágykeltő, mámoros, virágos,
nagy mező az öled.

Teste megvonaglott a földzugó ér-
zési viharban.

Görcsösen markolt belé a lágy fű-
párnába. Lihegett. Emelkedő teste
belé-belé hullámozott a kemény föld-
be...

— Tcrhes, lomha, nagy test a Ti-
éd vagyok. Te szültél. Fiad vagyok
Rád ütöttem, bűnöm a te bűnöd. És
bűnös vagyok szeretek élni. Zug,
tombol bennem a Kiélégületlenség.
Nőt várok és nőt vágyok. Hajl a vé-

rem, szilaj, nyugtalan, égő ember-
vérem...

Teste beléeszült a föld selymé-
be bizsergő fakadó szent folyam kelt
utrá, hogy megpihenjen a tarka,
násztönneplő földköntösön.

Lehanyatlott, csókratapadt szája
beletépett a virágtengerbe.

Az ég elsötétült.

Fönn a hegykonturok fölött vad,
féltékeny dühvel emelkedtek neki az
égnek a ködmások. Zugó süvöltő
szélroham vágott végig a völgyön...

Az éles levegő fölébresztette, ki-
jőzanította. Fölugrott.

Megszaladt. Csapzott haját kari-
kás szeme közé vágta az üvöltő
orkán. Fagyos halálos hideg borzon-
gott végig a gerincén..

A ködóriások emelkedtek. Tornyo-
sulva, fenyegetően, mind közelebb
szántottak az égen. Foszladozó fel-
hőkarmuk már ott lebegett a feje
fölött, mint kegyetlen, sötét lecsap-
ni készülő ragadozó-madár...

Az égen rés fakadt, nagy, kövér
verejtékcsepp szakadt a párolgó
szomjas Földtestre..

Megjött a vihar.

A férfi megborzadt és szívere vá-
gott halálkezeivel a rémület. Érezte a
markolást, a hideg életőlő szorítást,
a lelkébe vajúdó karmokat... Rohant,
Vitte a szörnyű vád. Menekült. Űz-
te a rént.

Lihegett.

— Ott... ott... a város.

Végigrohant az utakon. Férfiteste
kivágódott zilált ruhájából és úgy
imbolygott hullámozott mellette, mint
a szörnyű megejtő utálatos sors.
Elszörnyedve nézett utána az
Ember.

Ő csak menekült. Tovább. Esze-
vesztetten.

Menekült...

És torkából vad, artikulátlan hör-
gés fakadt föl.

— Emberek, emberek, meggya-
láztam az anyám...

A DIVÁNY SARKÁBAN.

— Min töri a fejét Babuska?

— Hogy milyen rossz lenne a stün-
disznónak, ha befelé nőnének a
tüskéi

A táncosnő boleroja

Eredeti kézirat, írta: Zöldi Henrik.

A szép Rosero, a balletkar csillaga, gyorsan kiugrott a kocsiból s hanyagul odavetette estélyköpenyét a körülötte sürgölődő szolgáltnak. A kertben ebédelők látták, hogy drágakövekkel ékes, kincset érő, híres boleroja van rajta.

Közömbösen fogadta a lépteit kísérő hódolatot.

Rosero szemeivel csak Algy Sterney-t, a gazdag amerikai kereste, akivel nemsokára házasságra fog lépni. De még nem jött el. A szép Rosero letelepedett egy üres asztalhoz, s hogy gyorsabban muljék az ideje, elővett egy kis zsebtükröt, s megigazgatta dufonatu hajának homlokára omló gyűrűit, melyekben művészi ízléssel elrendezett tűzesszirmu virágok pompáztak.

A szomszédasztaloknál még róla folyt a szó, mikor egy pompás, nagystílusú libériába bujtatott soffortól hajtatott autó robogott az üvegfedelű rotonda pázsitja elé.

Egy szőke, beretváltképű, izmos fiatalember szállt ki belőle, kinek exotikus jelleget adott nemcsak sötétre barnul arca, hanem keresetten választékos öltözeke is, mely a lehető legszorosabb illesztéssel árulta el.

A szép Rosero felpattant helyéről és elébe sietett.

— Ah! Végre! Megvárattott, Algy. Ez az autója?

— Yes, dearling. Kényelmes, ugye? Pompás lesz a séta ebéd után.

— S hová visz, Algy?

— A pokolba, dearling, — felelte a gentleman gáláns mosollyal.

Aztán elbocsátotta Johnt, a soffort, meghagyva neki, hogy várjon rá a mondott helyen, majd elvezette jegyesét egy kis parasztkunyhóba, amely kissé félreesett, s nem volt kitéve a kíváncsiak lehelkedésének. Leültek egy virágos, enyhe rózsaszínű villamos fényben uszó asztalkához és összeállították az étkek rendjét:

Oxtail, tengeri rák, csirkesült, őszibarack, tetejébe a legmámorítóbb extra-dry.

Háborítatlanul edegéltek, idogáltak, csevegtek a kedves zugocskában. A lány szemei csodálattal merültek el a férfi energikus vonásainak, szemének merész szemléletében.

A gavallér a lány öltözekeiben látszott gyönyörködni.

— Ez az a híres bolero, — kérdezte tőle — amelyről valóságos legendák támadtak?

Keveset mondok-e, ha huszezer font sterlingre becsülöm?

— Mennyi az francia pénzben? Ötszázezer frank? No hát annál is több.

Hirtelen izgalom lobbant fel és aludt ki a férfi szemébe. Még egy üveg peszgőt és keleti cigarettákat rendelt. A lány átadta magát az érzékenykedő álmódzásnak. Oly alacsony sorsban születni és egy miliárdos palotájába mint úrnő bevonulni.

Mily ritka és különös kegye a sorsnak. S az asztalra könyökölve, miközben pirosra festett ajkai a magasba fújták cigarettája szőke karikáit, hallgatta, mint mondja el a jövőendő élettársa kalandor életének regényes történetét:

Katonáskodását az Egyesült Államok hadseregében, lemondását tisztirangjáról, kezdet nehézségeit, hogy üzletet alapítson és vagyont szerezzen és belépheten Newyork legelőkelőbb klubjába.

Most már van óriási vadászterület, képtára és saját yachtján utazik. Arannyal és gyémántal fogja behinteni ez utakat, ahová imádottja pici lábai lépnek...

A kis táncosnő odasimult a fiatalember vállához és hálásan megszorította a kezét.

Aztán maga kérte, hogy menjenek már.

A fiatalember hívatta a maitre d'hotelt és fizetett.

A borraival, amit a kezébe csusztatott nagyobb volt, mint az ebéd ára.

Késő este volt már s a terasz még zsufolva volt vendégekkel. Azon ürügy alatt, hogy kerülni akarja a feltűnést, egy félreeső ösvényen vezette ki jegyesét, amelyen éppen oda jutottak, ahol egy autó várt rájuk.

— Miért nem gyújtotta meg a lámpásokat? — kérdezte Rosero, mikor beleült a kocsiba?

— Hát elfelejtette hogy a pokolba megyünk? Talán fél?

— Oh! Dehogy. Ön mellett nem félek.

Mikor kinyújtotta a lábát, érezte, hogy nehéz vastárgyak vannak az ülőke alatt.

— Sulyzók — nyugtatta meg a gentleman — reggeli tréninghez vezetem.

S a gép megindult sebes iramban. Gyors autók s döcögő egylovások jöttek velük szembe. Az ég beborult s a Bois lassánként néptelen lett.

Elhagyott utakon jártak, messze a tavaktól. Egyszerre csak az autó meglassította a tempót. Az amerikai leengedte az ablakredőnyöket.

— Mit csinál Algy? — dadogta a fiatal lány veszedelmet sejtve.

De választ nem kapott.

Helyette a férfi megragadta a karját és a ruhát iparkodott a nőről lehuzni.

— Az istenért mit csinál, Algy?

— Semmit, csak szeretni akarok és az enyém, kell, hogy legyél.

— De hisz ez nem lehet.

Az amerikai nem törődött a nő szavaival, hanem mint a vad, léptéről le a finom selymeket és nem telt bele tíz perc, az ünnepelet, akiért annyi férfi verseng, ott állt az autóban teljesen meztelenül. A villanylámpa gyéren szórta sugarát a kocsijá belsejébe, de azért a férfi gyönyörködve nézte szegényes áldozatát, amint kezeivel iparkodott eltakarni testének intimebb részét.

— Most az enyé lesz, mert akarok lakni!

— Nem! Nem! Sirt a nő, — Soha, inkább meghalok, de ezt nem bírom ki.

Kibírtál te már többet is — rohogott a férfi, — ezuttal sem halok bele.

Aztán megfogta a meztelen nőt, rátapadt mohó szájával és csókolta, ette, rágta a gyenge női testet. Leteperte az autó széles ülésére, lábait szétvetette, hogy szinte ropogott minden csontja és a legvadabb kéjjel szorította magához...

... aztán ismét csókokkal borította el, a száját, a szemeit, a remegő fehér kebleit, majd éles fogával neki esett a vörös mellbimbóknak és egy harapásra levette, leharapta helyükről.

Bugyborékolva ömlött végig a fehér asszonyhuson a vér. A férfit ez megrészegítette és hirtelen a jajgató nő torkának állott.

Éles fogaival belemart a gégébe, a vér vörös sugárban fröccsent ki és ekkor a nő vasmarkok szorítását érezte torkán.

Néhány pillanat, néhány görcsös vonaglás, az agónia hörgése, aztán csend... mélységes csend...

— Stop! — Gyorsan John.
A bolerót összehajtogatták s bele
rakták egy bőrtáskába. Aztán leszed-
ték a vékony ujjakról a gyűrűket s
a puha hajból a gyémántokat, végre
ráköltették lábaira a nehéz súlyzó-
kat.

— Gyujtsd meg a lámpásokat,
John! És most, előre! Meg se állunk
Le Havre-ig.

Az autó tovaszánguldott az esőben,
mely egyre szakadt le s zugva csap-
kodta az ablakokat.

Szédületesen vágatva érte el a
süresnes-i dombokat: Raecil, Chatou,
Vésinet, mint egy egy cikázó villám
röppentek el mellette.

Gaillon mellett megállottak a hi-
don. Lenn a mélyben méltóságosan
hömpölygött a Szajna.

A szép Rosero testét átdobták a
korláton.

A súlyzóktól nehéz tetem egy pil-
lanat alatt eltűnt a habokban.

— Nem akarta elhinni, hogy a
pokolba viszem, — kacagott fel a
gentleman.

Másnap reggel a gyilkosok, miu-
tán az autót ott hagyták az erdőben,
hajóra szálltak.

Mikor már messze voltak a part
től, lementek kabinjukba s felnyitot-
ták a bőrtáskát.

Oh düh! Oh kétségbeesés.

A szörnyű szidalmak úgy döltek
belőlük, mint a záporosó i

A szép Rosero boleróján a drá-
gakő — mind talpi volt!

Marossi Károly url szabó

III. Csáky u. 8. Bejárat Dózsa utcából
Alapított 1877

Készíti a legelegánsabb, leg-
tartósabb és legolcsóbb
öltönyöket, felöltöket
és télikabátokat.

Ez a hely

a MIA
KRÉM
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timişoara-Fabrica
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell van reklám.

Kuplé a gyermekek nemí felvilágosításáról

Előadja egy felsőbb leányiskolai növendék.

Eddig így is megvalék én
Mint naiv lányka, szépen, békén
S bizony Isten, hogy azt hittem!
Gólya szállit házhoz itten
Gyermekeket utánvéttel...
Mig ezelőtt néhány héttel
Majdnem kilelt a hideg:
Szavalta száz feminista —
Nem vagyunk még nemileg
Fölvilágosítva!

Megdöbbenve vettem észre,
Mily blamázs ez én rám nézve
S mint szorgalmas kis lány, busan
A tanár urhoz fordultam:
„Ó tanár ur, jó tanár ur,
Mindig jóra felelek
Algebrából, fizikából
S egy talánynak nincs még nyitja:
Nem vagyok még nemileg
fölvilágosítva!”

A tanár ur megnéz engem:
„Ez nincs benne a tanrendben,
De neked elmagyarázom
Édes, kedves tanítványom.”
S megcirógat a tanár ur
— Ah, a keze oly meleg! —
Ismételten is hozzám nyul...
Ily jó tanár milyen ritka:
Most leszek majd nemileg
Fölvilágosítva.

S este átkarolt ő lágyan
A tanári zord szobában.
„Fölvilágosítlak!” — mondta
S a lámpát elfujta nyomba,
A fölvilágosításhoz
A sötétség, ah minek?...
De a kérdés már világos,
És a szemem nyitva, nyitva —
Föl vagyok én nemileg
Már világosítva.

Szép Ernő

Bőregerek

Eredeti kézirat.

1.

Mint véres könnyek csöpögtek a levelek az ágakról. A vérnek kék magaslatain felsugárzott a holdnak csillogása. A halastó a vértől még vörösebbnek tűnt fel mint máskor.

A beteg, köhögő estben, a vörös avaron sétált Peter Paulsen, a birtok tulajdonosa. Paulsen agglegény volt és embergyűlölő hírében állt, a nőktől meg egyenesen menekült. Így aztán egyedül maradt és birtokán Robinzon életet folytatott. Legalább is mindenki így gondolta, mert senki sem sejtette, hogy a negyvenéves Paulsennek különös, kísérteties titka van, amit gondosan rejtegetett magányos birtokában. „Ez a titok a bőregerek tábora volt”, amelya padlás sötétjében éledgett. Borzasztó titkukat elleste egy éjjel és azóta csak nekik élt és alig tette ki lábát magányos birodalmából.

Paulsen egyedül állt a vörös avaron, amely néma foltokban feküdt a sivár fák alatt. A gesztenyék és nyárfák ágai csendesen sóhajtottak az őszbe. A férfi hal-kan leült egy padra és villájának tetejét szemlélte, ahol a bőregerek repdestek lomhán, gyászosan. A birtok ilyenkor teljesen egyedül terült el az éjben, a munkások, akiknek gondjaira volt napközben bízva, ilyenkor odahaza ültek és pipáztak.

Paulsen éleset füttyentett és erre a hátborzongató hangra feléje koválygott a bőregerek kis csapata. Ott száldogált, a feje felett aztán csendben leereszkedett a véres avarra. Az idomtalan, szögletes állatok fáradt szárnylegyintéssel cuppantak a gallyak közé és vörös szemük fájdalmasan pillantott a férfira, aki boldogan mosolygott rájuk és mindegyiküket megérintette mutatóujjával.

És mindegyikükről lefoslott a tolatzat, levedlett a bőr, széthullott a csontváz és fiatal, meztelen, hajukba burkolt hermafroditákká lettek, emberi testtel, hanggal és gondolkodással.

2.

Két neműek voltak, akik sehogyan sem valók az emberi társadalomba, mert ott csak szemtelen csodálat, szegényes, ostoba sajnálkozás objectumai. Se hímek se nőstények és így természetes körülmények között nemileg nem élvezhetnek.

Igy a boldogtalanok csak kerülő, alattomos utakon juthattak szerelemhez, oly szerelemhez, ami nekik is jólesést és kielégítést okozhatott. De létük küzdés volt a nép megrökönyödése, isszonyata, megvetése ellen és így egy kegyes és jóságos mágus bőregerekké változtatta őket, hogy éjszák idején emberekké lehessenek és egymás szomorú társaságában kielégüljenek. Egy ilyen vidám orgia közepén lepte meg Paulsen és bizalmasuk lett, részt vett örömeikben, bánatukban egyaránt. És az abnormis élvezet teljesen elég volt a perverz férfi számára.

3.

Igen, Paulsen jóllakott a kíválgással, de éhes volt, mindig éhes a bőregerek szerelme után. Napközben a szíve vérzett, mint egy nyitott seb, szerelmesen nézte az alvó, fejjel lefelé logó állatokat a padlás zugában. Éjjel a közös szenvedélyben szeliden elaludt, hogy reggeli ébredéskor megátalkossassa a napfényt, melynek pengéjét nem bírják ki a bőregerek szemhétyái.

Ahogy emberekké lettek, Paulsen felkelt a padról, és elindult a halastó felé. Háta mögött éhesen imbolygott a meztelen kétneműek csapata. A hold fáradtan hajolt a zöld vizek felé, melyeken halott, ősrégi, félig elsüllyedt bárka roncsok álmodoztak.

Begázoltak a vizekbe és vad hempergetésben tülekedtek egymás teste felett. A szél szomorú nótákat füttyölt át tagjaikon. Ők meg ették, falták egymást, hogy kihasználhassák az éj pár óráját. Az elszáradt bárkaroncsokból eltemetett sikolyok hörögtek, a vizen vörös avar uszkált és Paulsen üveges szemmel kapott közéjük, hogy elérhesse az egyik barátja

elkorcsosodott részét. A sivár villa ide feketé lett, vak ablaktáblákkal, ahol árván, nőtlenül állt Paulsen ágya, amelyben nő még nem lihegett csókjai alatt. Mélyen, szorongva hallgatott a víz, csak a kétneműek kurjogtak duhajul, de ez majdnem úgy hangzott, mint zokogás. A hold bozongosan világított a mély égen.

4.

Másnap délelőtt Paulsen árván bolyongott a halastó felé. Az aranyos nyárfák olyanok voltak, mint a fáklyák sivár pusztán, mint füsttől fogó lámpabelek. Zugva panaszkodtak a szép őszi napok halálán. Az enyészet sötét szárnyakkal sürölte őket. Egy-egy elkésett level olvadt viaszkként csüngött az ajakon. A kormos bárkák felé avarhalom uszott.

Paulsen szeme egyszerre megmerevedett és a dühtől elhalványult. A halastó meg van szentségtelemléve! Egy pásztorlányka teljesen ruhán kívül fürdött a vízben, a bőregerek szent tavában. Isszonyu méregre gerjedt és ruháslul begázolt a halastóba. És a fiatal, zsengelestű lány már ott vonaglott robusztus karjaiban. Megcsavarta a szegény teremtes barna csuklóját, hogy a csontok csikorogtak. A lány fájdalmasan felüvöltött, szemei elferdültek, lábacska az isszonyu kintől szétfáruktak és elővillant szűz érintetlen öle. Paulsen pillantása a combok közzé ékelődött és... kisé abbahagyta a szorítást. Milyen szép és tiszta egy ártatlan lánygyermek!

Csókolni, enniváló! A leányka keservesen nyöszörgött, sirdogált és fájdalmasan vonaglott karjaiban, de szabadulni nem tudott. Így isszonyu kinok között érezte az ujját elmerülni bensőjében.

Paulsen a víz alá gyűrte a puha testet, csak a lány fejecskejét szorította melléhez. És így, a víz alatt tette a lányt kedvesévé.

A vörös avar alatt vér uszkált.

5.

Vad kedvvel vitte a lányt a partra és ott folytatta rajta ott, amit megkezdett, a puha fü körülhizelegte a letört virág tagjait; a leányka némán vonaglott, Paulsen véreste markolta kis gyermekkeblét, bele-mart a fehér vállba.

B. K.

ÉBREDÉS EGY HAJNALON

— Eredeti kézirat —

Olyan gyönyörű álmom volt. Egy nagy beteljesülési vágyban tört fel a vérem. Álmodtam:

Asszonyok jöttek, fehérén, némán. Tapiskáló, bársony lábcsakkal és melegen hintették rám a rózsatengert. Közel jöttek. Kis apró csókokkal siklottak tagjaimra és a fehér, rózsaszín hamvu asszonytestek hozzám tapadtak. Éjszirálynőm is eljött — csillagszerűen mint egy Kábulat. Körülkört és felbugott a csók.

Fölebredtem...

Olyan unalmas volt hirtelen az élet azon a hajnalon. Kelt a nap. Verőfények cikkáztak és tovasiklottak a tengeren. Néma, leboruló imádatlalt borultak le az éji rózsák. Nehéz, terjengősen fojtó volt az élet. Egy összesűrűsített valóság a nagy élet. Percből... Egy darab nagyság...

Nem is láttam semmit. Ilyen ez. Olyan furcsa... Álomébredés... Mintha tovább folytatódna az álom. Az álom mély és sejtelmes, mely igéret és amely jó.

Hirtelen kis illatos meleget éreztem.

Doromboló, édes meleget.

Egy kis babafejű szőke asszony simult hozzám. Szemei le voltak csukva. Ajkai mint csábfonódárok a számat keresték.

— Ki ez?

Az asszony lekapcsolta ruháit. Fehér kis asszonyteste elragadó volt a felkelő nap fényveiben.

— A tied vagyok...

Nem kérdeztem.

Lázasan simult a mellemhez. Odatapadt és éreztem mint remeg meg a teste. Ajkai vad vággyal csókoltak. Kis kezei görcsösen simogatták a testemet.

Oly jó volt...

Jó. Néma és ismeretlen nász.

*

Ma sem tudom, ki volt az asszony. Ki? Nem tudom ki lehetett. Biztos egy bánatosszemű angyal, ki eljön és csókol, ki eljön és virágot hint és felszárítja a könynyeket... Carlos.

hogy Annus csak alig hallhatóan tudott lihegni...

— De Mária.

Édes zsi bongások keltek bennük. Oly szépek, ifjak, üdék és hevesek voltak!

Csókjuk tüzes volt, ölelésük meleg és a bőrük finom, mint a bársony.

Anna fellihegett.

— Még, még édes isteni barátnőm.

Mária csókokkal borította.

— Szereted ezt... a játékot... édes hugom?

— Imádlak, imádlak.

— Drágám, angyalom...

B. K.

Tavaszi talajon

Eredeti kézirat.

Április volt, amely külső jellemben is kifejezésre jutott rügyező és virágzó fák, részletdus tájak által. Hálás fényellentétek, tompított színárnyalatok kószáltak a mezőkön, melyen szántó-vető emberek dolgoztak.

A nap még nem szállt magasra, fák, házak, bokrok fedték el.

Fiatall parasztleány feszengett egy kacsiás bajszu legény mellett. Hevesen bontotta le testéről a legény ölelő karjait, de szűzi testében bizonytalan, nagy, égető vágyakozások dultak.

Az egyesülés kívánása egymáshoz hajlította testüket. Ellenállhatatlanul nyargalt felettük a tavasz.

A lány mosolygott, ajkai reszkettek, elhalványodott. A legény összeharapta gyáván a fogát. Szerette volna kinezni a lányt, korbácsolni, közben cirógatni is. Kinezni, halálra kinezni egy leányt, minő magas diadal!

Megragadta a lány kezét, esztelen elragadtatás vette hatalmába és hosszan nézte. A lány elvörösödött, hideg lett, hideg és haragos. A legény úgy állt előtte, mint egy koldus.

— Kicsi kincsem, nem szeretsz?

Szelid pirosság szőkött a leány arcára és zavarodottan nevette. De érzékei még aludtak.

Kis melle hevesen dolgozott. Hosszu, finom teste oly hatással volt a fiura, hogy reszketni kezdett.

Hozzádörgölgődött és átölelte. A lány könnyedén megrázkódott és kinyújtotta a testét. Azután lerogytak a tavaszi talajra.

B. K.

ZÁRT AJTÓK MÖGÖTT

— Eredeti kézirat —

Keleti kényelemmel berendezett fényűző hálótermében, illatos cigarettával a fogai között, fehér medvebőrön hevert Mária. Minden öltözeke e percben egy csillogó karkötő volt.

Habteste még a medvebőrnel fehérebb, mámorba ejtő, érzéki pózban. Az illatos terem ajtaja felnyílt és Anna lépett be, Mária ártatlan huga és odakuporodott meztelen nénje mellé. Szép fejét hízalgőleg Mária térdeireh simította.

— Nem alszol még kis testvérem? — kérdezte Mária.

— Jaj, nem tudok aludni, ébren fekszem és álmodozom.

— Miért nem alszol, kis testvérem?

— Vérem forró mint a láva, a fejem kábult.

— S miről álmodozol, édes?

— El se merem mondani.

— Ne is mond el, jól ismerem ezt az álmodozást.

Ami álom az való lesz. És a való olyan végtelenül jó, oh de jó lesz, Anna.

— Csak már lenne, Istenem, csak már lenne.

Anna keblei mereven domborodtak kifelé csipője fölött, arca pirosabb, szemei villogóbbak voltak, mint máskor. Mária szinte felsőhajtott és megragadta a huga combját.

— Oh, testvérem, ha akarod...

— De Mária, — mondta ő, elhuzva a lábszárát lesütötte a szemeit s pirultan állt nénje előtt, — de Mária hová gondolsz?

— Oda, oda... — mondta mély sóhajjal Mária... S merész elhatározással ölelte át derekát.

— De Mária... — de nem fejezhette be, Mária az első cuppanós csókot nyomta piros kis ajkára s olyan hevesen ostromolta hugát csókjai záporával,

VIG EROTIKA

Gyógyítható elmebaj

— Eredeti kézirat —

Bánó Gábor belépett az orvostanár szobájába.

— Tanár ur, a fiam dolgába jöttem. Már nem lehet tovább várni... Holnap szeretném az intézetébe elhelyezni.

Az elme gyógyintézet tulajdonosa csak bólogatta a fejét:

— Hm, hm, hát mondja csak mi a mániája?

— Különféle, mondhatom vegyes. Egyik nap legugol a zöltséges kertben és folyton azt hangoztatja, hogy öntözzük meg, mert ő Mautner-féle kalarábé. Később már jégvirágnak képzei magát és azt kívánja, hogy ragasszák őt rá az ablakra. Tegnap egész új tavaszi kabátját négy részre behasította, hogy ő négylevelű lóhere.

— A fia sulyos stádiumban van, de csak hozza el, majd elkövetek mindent, hogy kigyógyítsam.

Bánó Gábor, a gazdag földes ur elhagyta a professzor szobáját. Kocsijába ült és hajtott a vasúthoz. A kocsiban elgondolkodott szegény Laczi fia sorsán. Sokat költött a nevelésére. Mikor elvégezte a tanulmányait olyan huszáronkéntes lett belőle, hogy a párját keresni kellett. Volt is szerelmi kalandja elég... Mikor a katonáskodás után megijött Pestről civilben szótalan morgorva lett. Kezdek mutatkozni rajta az elmebaj tünetei. Most végre kénytelen volt gondoskodni arról, hogy fiát elhelyezze ebben a nagyhírű magánintézetben.

Másnap Bánó Laczi már az elme gyógyintézet lakója volt. Az intézet tulajdonosa nagyhírű tanár léteire rögtön kezelés alá fogta.

Laczi bambán nézett az orvos-tanár bal fülére.

— Ni-ni, magának gipszből egy káposzta levelet ragasztottak az arcára.

— Hisz önnek is van ilyen — mondta a tanár.

— Nekem nincs az én fejem gőzpárákból van. A nap felszívja és a magasban felhővé válik s mint esőcsepp visszahul a helyére.

Igaza van, dehát, hogy tud ön addig gondolkodni, míg a feje a felhők között van?

Bánó Laczival nem lehetett zöldágra vergődni. Egy nap piritós-kenyérnek képzelte magát és azt kívánta: kenjék be libazsírral meg foghagymával. Másnap meg tulipántnak hitte magát és követelte, hogy ültessék bele virágcserepbe.

Mindamellettt csendesen viselkedett és egyedül járkálhatott az intézet kertjében.

Valamelyik este a professzor észrevette, hogy 18 esztendő, szép leánya titokban lesurrant a kertbe. Nosza rögtön utána sietett és a kert elrejtett zugában megpillantotta őt Bánó Laczi karjaiban. Epen hallotta amint Laczi suttogva mondta.

— Angyalom mennyit is kell érted szimulálnom... De érted szívesen vagyok a bolondkórház lakója...

Többet nem mondhatott, mert a tudós professzor rájuk csapott. Jól össze teremtezték mindketőjüket és Laczit külön czellába csuktatta. Azután következő sürgőnyt küldte az öreg Bánónak:

„Kelmed fiának kutya baja. A leányomba szerelmes a gazember. Külön czellába csuktattam, most pedig várom intézkedését: mit csináljak vele?”

Megijött nemsokára az öreg Bánó sürgőnye is.

„Fiamat bocsássa szabadon és büntetéstül akassza nyakába a leányát. Áldásom rájuk! Legközelebbi vonattal jövék”

Márvány-menasszony

Eredeti kézirat.

Volt egy férfi, aki beleszeretett egy Aphrodite-szoborba s órákig elábrándozott meztelen márványteste előtt Szerelmes szavakkal esedezett a szobornak, hogy könyörüljön meg rajta s töltsse vele az éjszakákat. Félszegen simogatta a hideg combokat.

De a szobor hideg maradt. Semmi közössége sem volt az érzéki élvezetekkel. Távol állt mindennemű testi ösztönök és állati szenvedélyek kielégítésétől. De meztelen vonalai valami kimondhatatlan bájos összhangba olvadtak össze. A férfi elragadtatva kiáltott fel:

— Istenem, de szép!

Majd vágytól lihegve ordított:

— Bár az enyém volna! Ha birtokomba vehetném!

Nem művészi szemmel nézte a szobort, hanem egy nagyon is közönséges ösztön kielégítésének eszközül tekintette. Nem tette különbséget a művészi élvezet és az érzéki gyönyörködés között.

A művészi szobor nem a lélegző gyönyörködtesítő tápláléka, hanem az ingerlékeny érzékek kielégítésére szolgáló eszköz lett. Egy rakás testiség lett minden magasabb cél nélkül, hogy a vért felizgassa s az idegeket lázba hozza.

A férfi züllött és züllött. Másféle keresett kielégítést, nehogy megvaláza egyszer a nem akaró márvány-menasszonyt. Ellátogatott a törvényszékek tárgyaló termeibe a pikáns ügyekhez, a börtönökbe s a bűnök barlangjaiba és különbs majdnem mindig olyan helyeken fordult meg, amelyeket éppen kerülnie kellett volna.

Szinte érzett rajta a kurta kocsimák szaga, a bordélyok büze s a kártyabarlangok fojtogató füstje.

Egy éjjel mégsem tudott ellendelni és leemelte Aphroditét piederstáljának méltóságáról és szeretőjévé, ágyassává aljasította le...

Másnap reggel aztán eltűnt egy meredek szikláról a tengerbe zuhan s bűnét magával együtt a hullámokba temette. Agyában a forró párnák között megtalálták a meztelen Aphroditét.

B. K.

Lillomtörés

Eredeti kézirat.

Szilajon odarántotta magához.

„Hagyjon el... hagyjon!” — dadogta a lány.

Borzasztó, forró tavaszi estén Almavirágok nyílottak a fán.

„Soha, soha!” — Itt halok meg előttem „Anyám! Istenem!” — könyörögött a lány.

Párho virágok hő, dus illatából Reszkedtek a lepkék az almafán.

Aztán csókolták egymást szilajul, Vad, őrgöngy csókokba forva...

S egy fehér virág az almafáról Lassan, peregve... lehult a porba...

A pórujlárt brahmán

Indus novella eredeti szanszkrit fordítás nyomán

Midőn egy indiai maharadzsa leánya végig lovagolt egy elefánt hátán az országúton, az út porában egy vezeklő brahmánt pillantott meg, ki mély imádságba volt merülve. A gyenge szeikő fellibentette a hordály függönyét és a vezeklő szent férfi megpillantotta a maharadzsa szépséges leányát, ki szebb volt India legszebb rzsájánál és többet ért a maharadzsa kincseinél. Nem csoda tehát, ha a brahmán egy pillanatra megfedkezett buzgó imájáról és félve tekintett a gyönyörű lányra, aki aivó kéjét percek alatt felgyújtotta.

Ettől a naptól kezdve nem volt nyugta a szent brahmánnak. Minden pillanatban maga előtt látta a maharadzsa gyönyörű leányát és egyre csak azon törte a fejét, hogyan férközhette közelébe, hogyan beszélhetne vele és — bocsáss meg ő szent Buddha — hogyan tehetné magáévá.

Miután itt csak a ravaszság segíthetett, elment a királyi palota elé és felkapaszkodott egy hatalmas fának kiálló ágára, ahol denevér módjára, lefelé csüngött. Órák hosszat maradt így és szent imákat mormogott. Így ment ez napokon, heteken keresztül, míg végre is a nép hírért vitte a maharadzsanak, ki maga is kíváncsi a szent férfiúra és elment, hogy csüngő helyzetében felkeresse. A hatalmas maharadzsa el volt ragadtatva a látottaktól és élelmet küldött a szent embernek.

Egyik nap arra lovagolt a maharadzsa leánya és megpillantotta csüngő helyzetében a brahmánt. A látvány olyannyira neveltséges volt, hogy a máskülönben Londonban nevelkedett és modern gondolkodású leányt mély nevetésre készítette és egész kíséretével együtt jóízűen nevetett a bolond emberen. A vezeklő dühbe jött és átkozódott. Elment a maharadzshoz és azt mondta neki, hogy nem bocsájt több esőt országára és mindent elpusztít.

A maharadzsa megijedt a fenyegetésre s mert nagyon együgyű uralkodó volt, szaladt a brahmánhoz és bocsánatot kért tőle, egyben figyelmeztette leányát, hogy a szent férfit többé ne nevesse ki.

De a maharadzsa leánya sokkal okosabb volt, mint atyjának egész birodalma és tudta jól, hogy amit

ez a szerencsétlen ember beszél, mind hazugság. Másnap megint csak a fa felé ment és megint jót nevetett a brahmánon, amint az a fa ágán csüngött.

Ez az eljárás azonban már annyira kihozt a sodrából a brahmánt, hogy felszaladt a maharadzshoz és így szólott hozzá:

— Kegyes leszek. Nem akarom birodalmadat tönkretenni, de megvizsgálom leányodat, hogy ráolvassak és kiűzhessem belőle az illetlen nevetés gonosz szellemét. Ha ez sikerül jó, ha nem, úgy megátkozom országodat.

A maharadzsa erre elvezette a brahmánt a leánya lakosztályába és így szólott gyermekéhez:

— Leányom, nevetéssed folyton megzavarja e szent férfit vallásos vezeklésében. Ime eljött most hozzád kegyesen, hogy kiűzze belőled a kacagó démoni, mely megszállva tart. Engedelmeskedj neki és megleszel mentve.

Igy szólott ekkor a vezeklő:

— Menjen most ki innét mindenki és hagyjanak egyedül a maharadzsa leányával.

A maharadzsa azonban félrevonta a szent embert és így szólott hozzá remegő hangon:

— Uram, leányom eddig még szűz, semmiféle emberrel nem volt egyedül és ezuttal sem lehet.

Mondá nagy ravaszul a brahmán:

— Ne aggódj miatta én már rég uem vagyok férfi. Évekkel ezelőtt feláldoztam férfiasságomat a Windja hegyekben lakozónak és most teljesen ki vagyok herélve. Leányod nőiességében semmi kárt tenni nem tudok. Pedig szép lány és előbbutóbb az lesz a vége, hogy valamelyik deli katonának lábaközé fekszik.

Milyen balga az én atyám — gondolta magában a fiatal lány, aki minden szavát hallotta a szent brahmánnak — ez az utálatos ember akar engem maga alá kényszeríteni, de majd elveszem neki a kedvét. Azért is így szólott atyjához:

— Ne aggódj miattam. Ez az ember szent férfi és kárt nem tehet bennem.

A maharadzsa ezzel kiment és magára hagyta mindkettőjüket a tágas teremben.

Mikor a vezeklő egyedül maradt

a maharadzsa leányával, gonosz szenvedéiye annyira hatalmába kerítette, hogy alig indta önmagát tőrőztetni. Mindamelllett reszkető kezeivel egy kört irt le krétával a padlón, melynek közepébe beleállította a maharadzsa leányát és hangerősen imákat mormolt mellette, majd kis idő múlva így szólott a türelmesen várakozó nőhöz:

— Gyermekem, az ég négy tája kell, hogy öltözeted legyen, különben az ígézet hatástalan marad. Azért tehát teljesen mezítelennek kell lenned, a természet őállapotában. Vesd le ruháidat.

— De tiszteletre méltó uram — vetette fel a szót a maharadzsa lánya — ez lehetetlen, hisz engem ruha nélkül soha senki sem látott.

— Nem baj gyermekem. Én szent ember vagyok, előttem ne szégyeld magad.

— Ha mindenáron akarod, ám legyen — mondotta a nő kacéron — de segitened kell a levétkezésnél, mert ezt mindig a szolgálók végzik s most nincs itt egyik sem.

A brahmán móhon kapott az alkalman és örömmel vállalkozott arra, hogy a szép nőt levétközteti. Melle úgy zilált, mint egy közönséges európai fujtató, kezei remegtek s amikor az első lepel lekérült a gyönyörű lányról, a brahmán nem állhatta meg, hogy ujjaiával végig ne simitsa a lány hófehér, ruganyos keblein.

— De szent uram, mit csinálsz? — szólott méltatlankoeva a nő — ez csak nem kötelező, hogy engem végigsimogatól?

— Igen gyermekem, ez is kötelező, mert érintésem által száll ki belőled a rossz szellem, amely szép fiatal testedet megszállva tartja. Fordulj csak hátra, hadd vessem le rólad még az inget is, hadd simogassam meg szent ujjaimmal fehér kis ülepedet, tündöklő combodat, mert csak így lesz fáradtságom eredményes.

A maharadzsa leánya engedte az őreget babrálni magán. Szó nélkül tárta, miként veti le róla ingét s még akkor sem szólott semmit, mikor egy pillanat múlva teljesen ruha nélkül állott a brahmán előtt, aki már oly ideges volt, hogy szinte saját szájaszélét rága türelmetlenségében.

Ekkor a brahmán letültette a nőt földre, lábait széttárta s valami imákat mormolt halkan.

— No most feküdj szépen hanyat,

gyermekem — szolt a szent férfi — én kiüzöm belőled a gonosz szellemet.

— Miként fog ez történni? — kíváncsiskodott a nő.

— Feküdj csak le szépen, majd rögtön meglátod.

A maharadzsza lánya hanyatdől, elhelyezkedett a padlón és gyönyörű lábait szétvetette, hogy a szent brahmán maga előtt lássa a legistenibb nőt egész Indiában.

— Várj édes fiam, várj, most veszi kezdetét a szelleműzés csak ne jajgas ha egy kicsit fájna, mert később jó lesz.

— Várok türelmetlenül, csak kérek sies már, mert csupa várakozásban telik el az egész idő.

A brahmán erre lehuzta nadrágját.

— Mit művelsz Uram? — fordult feléje a nő, amikor meglátta a férfi szándékát.

— A szelleműzöt keresem.

— Neked az is van? — érdeklődött tovább a nő, hisz azt mondtad, hogy Te már nem vagy férfi.

— Ez igaz is gyermekem, de ilyen esetekben mindig feltámad bennem és használok. Azzal se szó, se beszéd, nekiugrott a nőnek s maga alá akarta teperni.

Csak hogy ebben a pillanatban a maharadzsza lánya tapsolt a kezével s nem telt bele egy fél másodperc sem, két oldalt felpattant két ajtó és azon beléptek az előre oda bujtatott szolgálok, akik a brahmánt azonnal lefogták és megszabadították urnőjüket.

A maharadzsza lánya felszökött helyéből, magára kapott egy ruhát és kiadta a parancsot:

— Vizsgáljátok csak meg ezt a szent férfit és nézzétek meg vajjon csakugyan férfi-e még vagy sem.

A hatalmas szolgálok követték a parancsot és nevetve válaszoltak:

— Csakugyan nagyon is férfi. Elhálna ez mindhármunkkal egyszerre, olyan ember.

— Igen, na jó. Fogjátok egy kést és fosszátok meg férfiasságától. Ilyen szent embernek nem illik, ha csak úgy jár-kél a világban, mint a többi halandó.

Ezzel a három hatalmas szolgáló megragadta a visitó brahmánt és minden tiltakozása ellenére teljesítették urnőjük parancsát.

Vége.

Nyári éjszaka

Eredeti kézirat.

Nyári éj volt.

A horizont sötét és néma. A hold sárga sugarakat vetett a földre. Gizella és Lorenzó a sötét parkban sietve mentek a rokokó stílusban épült kis pavillón felé. Az utakat holdfény locsolta. A patak enyhe ivben szelte át a parkot. Gizella asszony kecsesen átugrott, de elesett. Leomlott a partra és felcsuszó szoknyája alól kivillant kíváncs combja.

Szinte önkívületbe esett.

Nem állt fel. Ott maradt a ruganyos, selymesen simogató fűben és szétvetette lábait... Melle remegett.

Formás idomai lázasan vibráltak a ruha alatt

Lorenzó odasimult a forró, édes illatu asszonytesthez.

Feljebb tolt a sima, vonagló combokon a kis nadrágot... Keze megsimogatta az éden vágy fakasztó, buján lázító asszonyfakadását:

— Gizella!

Az asszony hátrahajlott:

— Lorenzó... Éd...e...s...

*

A férfi izzó, forró vággyal simult a nőhöz... Gizella átfonta: Hangjuk sikolyuk mint egy dal lassan elvesztett a nyári éjszakába.

Carlos

CLISE FENYŐ

Beszélgetés a fürdőben

— Bizony pénztárosnak vették a férjemet. Most még csak egy kis formalitás van hátra.

— Micsoda formalitás?

— Levágják a lábát, hogy el ne szökhesen.

AUTOMATA-TANGÓ

— Brandstädter Károly regénye. —

VII.

21

„Igen Tisztelt Rajnay Ur!
Ha ezen soraimat kézhez vette, tudni fogja már, hogy ígéretemet tarthatom be. És ha nyugodtan gondolkodik felette, saját magának is be kell vallania, hogy nem tarthatom be. Egy olyan ígéretet, amit Önnek, mint uri embernek nem is lett volna szabad kizsarnolnia tőlem. Tisztességes lány vagyok és dacára azon érzelmeknek, amiket Ön bennem ébreszt — látja, hogy nyílt vagyok, — az akarok maradni. Ha tisztességes szándékai vannak velem szemben, akkor jöjjön a házamba. Szüleim szívélyesen fogják fogadni és nem lesz az ellen ellenvetésük, ha egy napon, de becsületesen... az öné leszek. Sőt kérem is önt, hogy jöjjön! Még többet akar?

Üdvözlí és cs...ja az Ön:

G. G.-ja.

U. i. Ha visszagondolok a bábra, azt hiszem, hogy el kellene olvasnom a szégyentől.“

22

— Az utóirat különösen elragadó, nemde? — csikorgatta fogait Rajnay. — Sejtethet, hogy miéle áriákat énekeltél vele a karzaton ott fent! — nevetett Arthur. — „De nem-e volt igazam? Először el kell őt venni és csak akkor hagyja magát megszüszégteleníteni. Mit akarsz vele csinálni?

— Egy gyermeket fogok neki csinálni. Ez a helyes büntetés ezen asszony számára. Tudod, nem hiszem, hogy egy nőt még bensőségebben és kiadósabban lehet bírni, mint ahogy én birtam, ott fenn a páholyban...
— Talán...?

— Nem! nem volt szükséges. Nem akarok indiszkrét lenni, de többet még a tekintélyes és templomilag hozzácsirizelt férjnek sem nyújthat mint amit én élveztem. Lehetséges, hogy előntötte a szenvedély. Szép, ez minden tüzes leánnyal megtörténhetik... és pech lett volna, ha nem lenne ez így... de akkor nem írhat ilyen levelet utólag. Ha már

belekezdett, fejezze is be, vagy tényleg szégyenkezik és akkor vonuljon teljesen vissza. Egy ilyen levél disznóság. Akkor még az Olga is kedvesebb nekem.

— Fel fogsz hozzá menni?

— Hisz nem vagyok megőrülve. Egy levelet fogok neki írni, amit nem fog a mamájának megmutatni, azt mondhatom neked. Azután majd látni fogjuk a továbbit... Te, egy sakktábla lett szabad, nem játszunk egy partit?

Éa felkelt, de Arthur visszatartotta.

— Én is kaptam egy levelet — mondta és egy fehér, illatlan borítékot tett az asztalra. — El akarod olvasni?

— Ugyanaz lesz más kiadásban.

— Nos, olvasd csak.

— Ha örömet okoz neked, én tőlem!

Arthur levelében ez állott:

23

„Igen Tisztelt Báró Ur!

Nem tudom, hogy gondol-e még azon szavakra, amiket a bálon nekem mondott, de nekem mindig azok csengnek a fülemben, nappal és éjszaka. Egészen zavart vagyok. Talán csake akarta csábítani a fejemet és most megmutatja ezt az ügyetlen levelet barátjainak, hogy azok is mulassanak írásomon. De nem hiszem, hogy ezt fogja tenni, olyan hü, becsületes szemei vannak... (— Szegény lány! — mormogott közbe Rajnay. — Semmi megjegyzés, ha szabad kérem. Rajnay tovább olvasott:) Olyan kimondhatatlanul boldogtalan lennék, ha tévedtem volna. Hisz fiatal és tapasztalatlan vagyok, nincsenek olyan emberismereteim mint egy gazdag világi hölgynek, de úgy rá szeretném magam bízni egy férfire, melynek oldalán érezhetném életemet, nem, nemcsak érezhetném, de élvezhetném is. Olyan vágyak vannak bennem! Ha kérdeznék, mi után, nem tudnám megmondani. De sokszor van bennem valami, hogy legszívesebben elszaladnék. Ilyenkor azt mondják otthon, hogy komikus lány vagyok. Talán ezt mond-

ja maga is. De esetleg megért és akkor... akkor írjon nekem!

Mark Wanda.

Kérném poste restante M. 201000.

24

— Nos? — kérdezte Arthur, amiddőn Rajnay visszaadta neki a levelet.

— Ki tudja, hányadszor küldte ezt már el ezen fiatal, tapasztalatlan leányka. Kedves barátom, a nők mind egyformák, mindegyik úgy zenél, csak az akkordok mások.

— Tisztelt Rajnay barátom, ezuttal járatan uton bolyongsz. Ha láttad volna a lányt, másként gondolkodnál. Egy kicsit én is értek a nőkhoz.

— Természetesen írni fogsz neki? Kimerítően, részletesen. szentimentálisan. Vigyázz csak, el ne rontsd a becsületes, hü szemeket!

— Nem, nem fogok írni. Telefonálni fogok. Remélem, hogy van üzleti telefonjuk

— Fejbeteg lettél?

— Nem, jöjj velem, majd megfogod látni.

Felkelt és a kasszához ment, melyben egy idősebb kisasszony ült.

— Mari kisasszony, akar nekem egy szivességet tenni?

Mit nem tett volna a vénkisasszony ezen szép, fiatal fiúért? Minden további nélkül hajlandónak mutatkozott.

— Hivjon fel nekem egy hölgyet, várjon, kikeresem önnek a számot.

A finom manőver sikerült. Mari kisasszony felhívta és azonnal jelentkezett a másik gépezetnél egy női hang, melyben Arthur, aki a másik kagylón halgatózott, felismerte Wanda puha, dallamos hangját.

Mari lelépett a színtérről és Arthur átvette a helyét.

25

— Nagyságos kisasszony, ne ijedjen meg, én vagyok, Pyrfalvy Arthur. Nem akarom sokáig feltartani, mikor láthatom?

— Holnap, — jött félénken a felelet.

— Miért csak holnap. Ma, ma. Az élet amugy is olyan rövid. A népkert fókupujánál várom. Hány órákor?

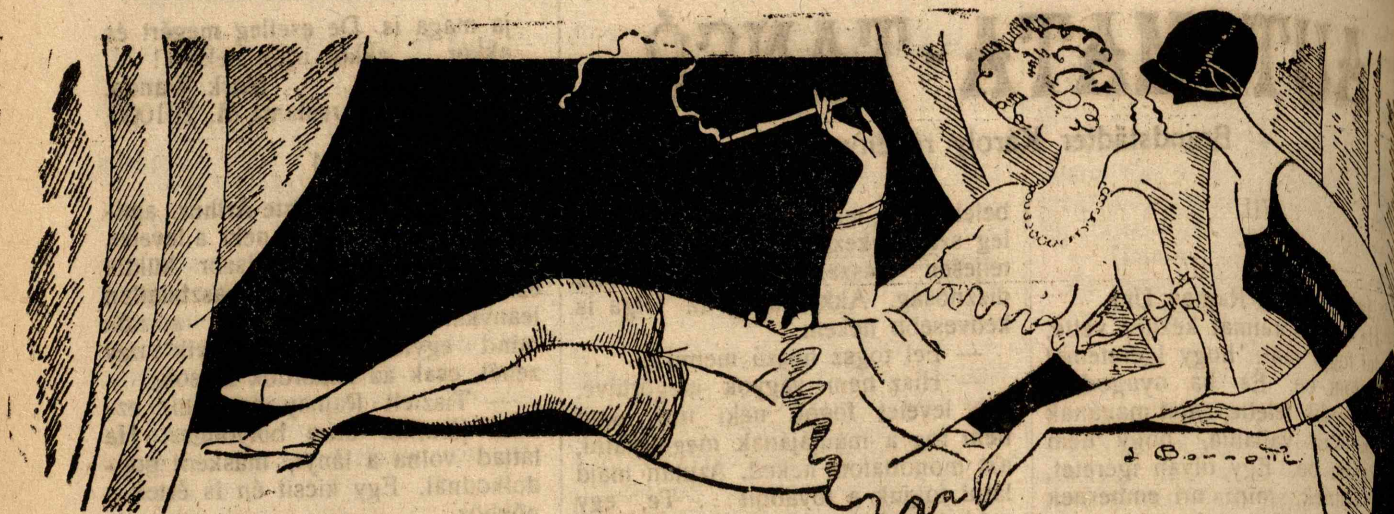
— Én... én nem tudom.

— Már most vesztette el a bátorságát. Hány órákor?

— Ötkor.

— Biztos?

— Biztos.

Asszonyok egymásközt

— Mondja, Mici, ha megnyeri az osztálysorsjeggyel a főnyereményt, mit jog csinálni?

— Családot alapítok hat gyerekekkel. A gyerekek már megvannak.

— Mindenesetre szimpátikus hangocska — vélte Rajnay, aki a másik kagylónál állt. — Valami meleg csengés van ebben a hangban. Azt hiszem, a lány nem éppen szépség, de egy kedves, csinos teremtés, akihez jó kell, hogy legyél.

— Nos, látod.

— Még valamit akarok neked mondani, kedvesem. Egyike azon lányoknak, akit csak egy gazember tarthat bolonddá.

Ekkor Arthur melegen nézett barátjára.

— Tudom, — felelte és különös izgatottság remegett át hangján. — De azt hiszem, hogy nem fogom bolonddá tartani.

— Nos, elvégre is semmi közöm az egészhez — mormogta Rajnay és egy billiárdasztalhoz lépett.

— Tehát egy százas, több időm nincs.

— Miért? A találka csak ötkor van.

Arthur a vállát vonogatta.

De a partiból nem lett semmi. Rajnay épp egy szép sorozatot akart kezdeni, amikor egy fiatalember hatalmas prémbundában lépett a terembe. Rajnay azonnal lecsapta a tekebotot.

26

— Vilmos... Vilmos.

És Ekkor már jött Arthur is, aki a kasszánál incselkedett idős barát-nőjével és átölelte az idegent.

— Vilmos, kedves Vilmosom!

Ha nem zsenirották volna magukat a többi vendég előtt, megcsókolják egymást.

— Megint idehaza?

— Mit csinál Singapore, Martinique, Colorado?

— Mindent el fogok nektek mondani. De nem itt, ebben a füstös

kávéházban. Kint áll a gépem, gyertek, szállodámba utazunk.

— Hol szálltál meg?

— A Grand Hotel Electricben. Mutatni szeretnék ott nektek valamit.

Tíz percre rá a három fiatal ember az elegáns szállodai szobában ült együtt és először némán és melegen néztek egymás szemébe. Ha barátok évekig nem látták egymást, a viszontlátáskor idő kell még örömük szavakat talál.

Mint rendesen, a leglényeglebbebb tárgyakon kezdtek.

— Miért laksz szállóban? kérdezte Arthur.

— Tudnotok kell, hogy meglegtem házvezetőnőmet.

— Igen, mert mindnyájan csak március vagy áprilisra vártunk.

— És így egyelőre itt szálltam meg, meg azután más okból is.

— Halló, my baby... valami nőstény?

— Meg fogjátok látni. Csak türelem. De most rólatok beszéljünk.

— Te, aki körülringlisziliztél a földgolyón, minket kérdezel. Ugy látom, több mondanivalód van, mint nekünk. És fiam, valamit mutatni akartál nekünk? Egy hindu bajadért hoztál magaddal? Vagy egy ghesát? Vagy egy mesésen szép kreol nőt?

— Türelem, türelem, fiuk!

Csengetett a szobapincének és ráparancsolt, hogy kérdezze meg a 32 es szoba hölgyét, hogy hajlandó-e őt fogadni.

— A hölgy az olvasóteremben várja az urat.

Vilmos rendbehozta nyakkendőjét és egy nagyot nyelt. Azután barátjai előtt belépett az olvasóterembe.

Itt a klubfotelek egyikében egy hölgy ült és a „Figaró“-t olvasta. Amidőn észrevette Vilmost, felkelt és barátságos mosollyal ment eléje.

A nő szép volt, szép volt a szó szoros értelmében. Egy nő, amelyet az istenek csak akkor alkotnak, ha részegek a nektárjuktól, mert józan állapotban le sem engednék az ilyen édeni adományt a földre. Ez a fiatal leány, aki lehetett úgy huszoneg, éves, egy szentkép volt, de nem olyan, amely előtt térdreborul az ember és határtalan imádatban hal meg, hanem egy szentkép, melynek láttára a férfiben az összes vágyak fellobbanak, minden érzéke támo-lyogni kezd és képes e teremtmény szerelméért az egész lelki lényét, ádvét eladni. A magas, minden karcsúsága mellett is teli természetben minden élet és temperamentum megvolt és a nagy fekete szemek, amelyek a finoman ivelt szemöldök alatt némi meglepetéssel néztek Vilmos kísézőire, feneketlenek voltak. Az akire szerellelme néztek, sejtelemmel birhatott a paradicsomról. Valami legyőzöen friss és természetes vibrált ennek a gazdag asszonytestnek minden mozdulatában.

— Nagyságos kisasszony, engedje meg, — vette át Vilmos a szót — hogy bemutathassam Önnek barátait, legjobb barátait: Pyrfalvy Arthur bárót, Rajnay Tibor urat... Judith Denmore kisasszony.

28

Szabadon, minden cifrázgatás nélkül nyújtotta kezét a fiatal embereknek és egy könnyű, kecses fejmozdulattal mutatott a székekre.

— Már mindkettőjüket ismerem, — mondta megnyerő mosollyal, mi által telt, piros ajkai mögött két sor kifogástalan, fénylő, fehér fog villant — Vilmos ur csak önökről álmodozott egész uton.

— Legalább jól szórakozhatott az egész uton, — nevetett Arthur.

— Téved, egész melegen lett a leírásnál. Nem hiszem, hogy minden nap lehet ilyen hű barátságot találni.

A becsületes, szerény Vilmos vörös lett, mint egy kisleány.

— Én csak kiméletesen elő akartam a kisasszonyt rátok készíteni — kiáltotta.

— Tehát megismételjem leírását? Nos, ön báró ur, elragadó ember, elegáns és ügyes Don Juan. És ön Rajnay ur, vad, erőskaru és élesnyelvű. Ontól egyenesen óva intett. Nos, igaza volt?

— Nem, — ellenkezett Arthur — Don Juani minőségemet tagadom. Én csak igazi férfi vagyok, aki nem nézhet szép asszonyt anélkül, hogy ne csodálná. De biztosítom önt, kisasszony, hogy egészen jámbor vagyok.

— És ön, Rajnay ur?

— Én? Istenem, már hozzá vagyok szokva, hogy az emberek rosszabbat gondoljanak rólam, mint amilyen vagyok. En vagyok az elragadó ember, nem ez a szöke Hy pokrit itt. Ez csak úgy csinálja, de én... engem nem is érdemel meg ez a világ.

— Rendesen normális a Rajnay, — kiáltott közbe Vilmos, — ma azonban víziói vannak.

Nevettek és nevette tovább csevegtek, míg Arthur hirtelen föl nem ugrott.

29.

— Az isten szerelmére, három-negyed öt! Bocssássák meg...

— Le van álcázva báró ur, — kiáltott Judith diadalmasan. — Egy taláika.

— Nem, ő csak csodálni megy, mondta Rajnay szokott száraz humorral — őneki tudniillik...

— Este rendelkezésükre állok — szólt közbe Arthur. — Hol találhatom önöket? Nagy tanácskozás vette kezdetét, hogy megszabják a programot.

— Egy páholyt bérelek és ti egyenesen a színházba jöttök — ajánlotta Vilmos.

Topp! Arthur a Népliget főkapu-

jához száguldott és a többiek belödörögtek a városba.

Pont öt rakor ért Wanda a jelzett helyre. Amidőn egyszerű, szerény kabátocskájában pillantotta meg maga előtt, hirtelen a pompás, sugaras asszony öltött az eszébe, akit ép elhagyott. De csak egy pillanatra. Beletekintett a kedves, édes arcba, mely örömmel nézett fel rája és a melegség, amely belőle feléje özönlött, elfelejtette vele a föld összes asszonyait.

— Ki kellett lopodzkodnom az irodából — mondta Wanda, amidőn egymás mellett lépkedtek a Népliget mesgyén.

— Szép zavarba hozott telefonálása által. Papa mellettem állott és minden áron tudni akarta, hogy kivel beszélek.

(Folytatjuk)

.....
**Legelegánsabb és leg-
tartósabb**

**női és férfi cipők
készülnek**

Schwasta cipésműhelyében.

TIMISOARA III. Dózsa utca 6.

Gyors munka! Pontos kiszolgálás!

Kohn János

szobafestő és mázoló.

Timisoara, Gyárváros, Magyar
utca: 17. sz.

Elvállal mindennemű e szakmába tartozó munkát u. m. épület és szobafestést művészi tervek szerint.

Mázoló munkálatokat a legrövidebb idő alatt jutányosan és pontosan elvégez.

Grigoriu Nicolae

cipész

Timisoara-Fabrica Str. Trei Crai
(Három Kir. u.) No 11.

Készítem a legelegánsabb és a legolcsóbb férfi és női cipőket a legújabb divat szerint. E műhelyben kész cipők a legszebb kivitelben kaphatók.

Olcsó árak!

Illat és szerelem

— Eredeti kézirat —

Szigorúan ragaszkodva a fenti címhez, egy nagyon érdekes dologgal foglalkozunk ezuttal a szaglószerzőkkel kapcsolatban. A normális kipárolgás természetes szaga, tehát a nőnek semmiféle mesterséges beavatkozással nem korrigált összillata, minden népek és minden korok szerelmi életében a férfi erotikus érzéseit rendkívüli módon ingerlő elem volt.

Hiszen még a mi korunkban, a mai kulturnépeknél is kimutatható, hogy a férfinek van természetes érzéke az ilyen szagok iránt, melyet az erkölcsöknek és szokásoknak semmiféle megfinomodása sem tudott háttérbe szorítani, bár természetesen el kell ismernünk, hogy a modern kulturférfi e tekintetben megvárja a higiéna és a tisztasság legelemibb követelményeinek teljesítését.

Hogy ezt a férfit erőtízáló a nőből kiinduló hatás rendkívüli erős, amelyet bizonyít nagyon sok népszokás, amelyek részében megvoltak és részben még ma is megvannak, de amelyeket a naiv néphitt más-ként és hamisan magyarázot.

Ezeknek a szokásoknak, melyek közül néhányat e helyen is megemlítünk, bűvös erőt tulajdonítottak és elfelejtették az emberek, hogy az emberi életben nincsen bűvösebb erő, mint az erotika.

A nő, ki szívesen hisz mindenféle babonában, hajlamosabb az ilyen dolgokra, amelyet népnyelven „szerelmi varázslat” néven ismernek. A nő már nevelésénél fogva, gyermekkorában megkapja egy, pár eleinte bizonytalan képét ennek a varázslatnak, mely egyelőre a lánygyermek bájosságában nyilvánul meg.

Ha valamely kedves és „ennivaló” gyermekről beszélünk, akkor ezzel nem olyan gyermeket gondolunk, akit okvetlenül meg kell szeretnünk, hanem olyan gyermeket, akiből a kedvesség, mint inger sugárzik ki.

És ez a gyermekből kiinduló inger, mely bennünk a legnemesebb vonzódás érzését váltja ki, a fiatal lánynál, majd az éret nőnél magától átalakul a tisztán erotikus elemek ingerláncolatává.

A szerelmi inger és a szerelmi

varázslat két olyan fogalom, mely a nő életében, műveltségre való tekintet nélkül, minden egyes alkalommal fontos szerepet játszik.

Amilyen fontos szerepet játszik a nő életében a vér, ép olyan fontos a nő testéből kipárolgó szag érzése és felismerése.

A történelmi hagyományok szerint egyenesen a szag volt a mozgató rugója valami hirtelen felébredet szerelemnek.

A történelemben erre érdekes eseteket találtunk III. Henrik király heves és halálig tartó szerelemre gyulladt Cleve hercegnő iránt, amikor a hercegnőnek Condé herceggel történt lakadalmán napján véletlenül egy olyan törülközővel szárította le arcát, melyet a táncból felhevült hercegnő röviddel azelőtt vet le izzadó testéről és egy mellékszobába tett.

És talán IV. Henrik sem érezett volna soha oly tüzes szenvedélyt a szép Gabrielle iránt, ha egy bálon véletlenül nem olyan zsebkendővel törölte volna homlokát, melyet közvetlenül előtte Gabriella használt. Az ilyen legenda szerű elbeszélések folyton keringtek és keringenek még ma is az anyagi ereje van a mágikus szerelmi varázslatnak.

Hessenben a fiatal lány ellop egy cipőt a szeretett férfitől, ezt több napon át hordja, aztán megint viszzaadja neki abban a reményben, hogy az így belevitt saját illata vonzó hatással lesz a férfire.

Csehország és Szilázia több vidékén a leány egy almát, cukrot, vagy egy zsemlét addig hord pusztán bőrén a hóna alatt, amíg az teljesen át nem izzadt, aztán észrevétlenül megetetti a szeretett férfival.

Ausztria egyes vidékein még ma is szokásban van, hogyha egy lány megakarja nyerni egy fiúnak szerelmét, akkor zsemlét vagy egy darab kétszersültet tesz a lábai és az alteste közé, ott engedi jól átizzadni, aztán a legártatlanabb arccal megeteti a férfival.

Ha pedig a lányt akarják szerelemre gyullasztani, úgy a fiú alvás közben a lány hajáról vágjon le egy fürtöt, hátul a nyakról, és azt hordja mellényzsebében és napon-

kényt csókolja meg. Hatásosabb a dolog, ha sikerül neki a nő szemérem testéről néhány hajszálát elcsenni.

De magába szereteti a lányt akkor is, ha ujját megvágja és a vért titokban megitatja a növel.

Ismétlem ez csak az egyszerű népeknél van. De hol akad a világban egy szerelmes, erotikusan érő férfi, a művelet és felvilágosult osztályban is, akit ne tenne boldoggá ha szerelmesének egy-egy hajfürtjét, zsebkendőjét, szallagját, vagy bármilyen apróbb más tárgyát ne öntné „emlékü?” Hol akad nő, aki tudván, hogy milyen hatásuk van az ilyen ajándékoknak, ne elkezd preparálna ezeket valamilyen módon? Azt a szerepet, amit az alcsonyabb néposztálynál a test kipárolgása tölt be, azt, ami kulturnépeknél a parfüm hatalma helyettesíti.

Ben Gil.

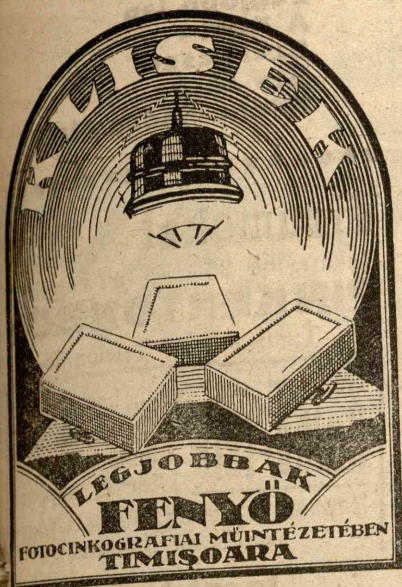
Szerkesztői üzenetek

Kéziratokat a szerkesztőség nem ad vissza és névtelen levelekre nem válaszol.

U. V. és Sch. E. Beküldött „Egy elmés találmány” c. novellájuk jó, csak az a baja, hogy ezelőtt 3 évvel ezt már lapunk közölte. Kérünk valami más, lehetőleg erotikus dolgot, vagy valami ügyes német fordítást, szívesen leközlünk.

K. Irén, Nagyvárad. Egész nyugodt lehet, nevét dírcécióban tartjuk. Lapunk számára több nő ír és minden egyes alkalommal nevüket a szerkesztőkön kívül más nem tudja. Vagy válaszson jeligét, ez is pótol nevet, de így ismeretlenül, nem szívesen korespondálunk. Mostani két novellája bevált, a kívánt név alatt jelenik meg. Próbáljon németből fordítani.

Tordai M. Ezuttal is bevált, de ez korántsem oly kitűnő, mint az előbbi volt. Ön minden bizonyít tudna kitűnő novellákat írni. „A csendes zenél.” Megjelenik, de nem ily cím alatt. Mások is szívesen látjuk. A beküldött fordítás is jó.

LEHRNER

órák és ékszerész

Temesvár

Gyár., Fő-u. 29

Aranyos-Gyéresen

az átutazó közönség

Szóherra Mihály

pályaudvari fodrász és manikűr
szalonjábanminden héten
megveheti a legjobb Kávlárt.

Megjelent és mindenütt kapható

Bodó Sanyi

(Rózsika szerzője)

Aranka és Rézike

című könyve

Hirdetéseket felvesz a szerző - Bodó
Sándor - București, Occident 37.

„Rapid” Garage

Gépipari- és vízvezetékszerelési vállalat. Autók, motorok, traktorok és gőz-
gépek szakszerű javítása. — Vízvezeték és csatornázási szerelések.

TIMISOARA IV.

Csillag ucca 28. szám.

Főmunkatárs: Brandstädter Károly
és Lelik Ferenc.Nyomatott „Union” Gal Manó könyv-
nyomdájában Lugoson.

Maison Perák

női fodrászat

Timisoara, Färber palota Lloyd sor

Modern frizurák, Henne-féle
hajfestés. Külön női és férfi
manikűr-szalón. Kozmet. intézet

Kern Pál

bőrkereskedő Timisoara Gyár., Fő-ut 22

Fiók: Jimbolean.

Sokszor meggyőződéshez vezetett, hogy

karkötő órák javítását
legjobb szaktudással végzi:

Gács Ferenc órák

Timisoara Erzsébetváros Király-u. 26

Amerikai „Royal” - gépek vezér-
képviselőjeSokszorosítást és
leírást vállalunk.

„METEOR”

Irógépszaküzlet. Új és hasz-
nált írógépek raktára. —

Irógépjavitó műhely. —

Timisoara-Cetate, Str. Eminescu (Zápolya-u.) 4. Telefon 23-54

Majthényi Károly

vizvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vizvezeték, csatornázás és villanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Lapunk kiadásában karácsonykor jelenik meg egy érdekes szalon női akt fényképgyűjtemény, mely páratlan a maga nemében

A női akt fényképek

lapunk előzetes megrendelésére Franciaországban készülnek és egyenlőre 1000 darab, izés csomagolásban érkezik címünkre. Az ezer darab fényképre mai számunkkal előfizetést nyitunk, melynek 10 drbja 300 lei.

10 darab tehát 300 leibe kerül

olyan fényképekből, amelyek a legkitűnőbb párizsi fényképész szalonok intim műtermekben eredeti felvételek nyomán készülnek, gyönyörű jelenetekkel, mesteri kidolgozásban, direkt erre a célra szerződött modellekkel.

Akik szeretik a szép női fényképeket, akik élvezetet találnak a plasztikusan szép női testekben, főleg, akik az ilyen ritkán beszerezhető fényképeket gyűjtik, azoknak feltétlenül sok kellemes és tényleg élvezetet szerző órákat fognak képezni ezek a fényképek. Mint-hogy pedig csak 100 előfizetést vehetünk fel erre, kérjük olvasóinkat, hogy az alábbi megrendelő lapot vágják ki és azt olvashatóan kitöltve mielőbb küldjék be lapunk kiadóhivatalának.

Külföldön: 65 c. kor. és 125 dinár, mely összeg a lap belső címlapján megjelölt bankokba ott elhelyezett folyószámlákra küldendő be

Megrendelő lap.

Tekintetes Kiadóhivatal!

Alulírott megrendelem a kiadásukban megjelenő Szalon női akt fényképekből egy csomagot — 10 darab — és kérem, hogy azt címemre 300 lei utánvét mellett, december 15-én a megjelenéskor megküldeni szíveskedjen.

A fényképek árát, 65 c. koronát, 122 dinárt (Kassai Szabadkai bankjukba, folyószámlájukra beküldtem postán és a postafeladóvevényt mellékelem.

Tisztelettel:

(olvasható aláírás)

Lakik:

(olvasható pontos címet kérünk!)

Kérjük ezt kivágni és a kiadóhivatalnak borítékban beküldeni.

IV. évf. 38 SZ.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. korona, 8 dinár, 50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

Tipografia „Union” Gál Manó villanyerőre berendezett könyvnyomdája gyorsajtójának nyomása, Lugoj.

Ez ma a nótá:
Legjobb lap
A ROKA
Szerkeszti
Áts Jóska,
Kilenc hónap óta...

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézi
PINKERTONBOY
Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Joszt József
uri és női cipész. Timișoara 11. kerület,
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-
vül elintézi.

DURA

elktrotechnikai és mű-
szaki váll. Galván-
mek gyára. Telefon 34
Timișoara Fabr. Cămin
Buziasului-12

Podráczky Ferenc

bőrbutorokárpitos
készít stipandó garnitúrákat és
bőrbutorokat
Timișoara, Gyár. Andrassy-ut. 2

PERFEKT a legjobb
poloskártya

készíti
Schunck

drogeria

Timișoara, Str. Dacilor No. 24
Telefon 13—30

Használat
előtt után

A bajusz
nőt öregít
Eltávolításra
biztos, garan-
tált szerrel 3
perc alatt. 1
üveg 20—25
Mindem szép-
tő, pipere, pa-
fumeria és rövidáru cikkek leg-
csóbban a Nicolin féle „PAR-
SIENNE” Áruházban kaphatók.
Timișoara I. Str. Avram Iancu 4. (Tak-
rékpénztár utca)